

paa hvilken den 4de almindelige Vurdering foretoges, var uheldigt paa Grund af den Forandring i Konjunkturerne, som da skete for store Ejendomsgrubbers Vedkommende. Dette Forhold maa dog i øvrigt have virket endnu stærkere ved Ejendomsskyldansættelsen“. Over-Skyldraadet undskylder altsaa det daarlige Resultat, men det tilføjer: „Man skal dog her ved bemærke, at Klager over Ansættelser af Jordværdi kun foreligger i forholdsvis ringe Antal“. Det ligger ganske sikkert i, at der ikke har været paalignet Skat efter dette Grundlag; ellers skulde vi nok have set Klagerne. Men er det vanskeligt i de rene Landdistrikter at ansætte Jordværdien, uden at Jorden undersøges paa Stedet af Folk, der forstaar sig paa det — nu til Dags er det ikke saa sjældent, at man til Vurderingsmænd har en Haandværker og en Jordbruger, og det kan jo være meget hensigtsmæssigt til Ansættelse af Ejendoms-skyld; men gælder det en Jordvurdering, kan jeg ikke indse, at de samme Vurderingsmænd er lige saa kvalificerede dertil —, er det altsaa vanskeligt at ansætte Jordværdien ude omkring paa Landet, bliver det endnu vanskeligere, saa snart man kommer i Nærheden af bebyggede Distrikter. Dette har Over-Skyldraadet da ogsaa været klar over, idet det siger: „For Købstæderne og de bymæssige Bebyggelsers Vedkommende gør den samme Vanskelighed sig ikke gældende som for Landbrugsejendommenes Vedkommende, idet Jordværdiansættelsen ved hine netop gaar ud paa at fastsætte Værdien af den foreliggende Ejendoms Grund i ubebygget Stand, og man derhos dog her har Salg af ubebygget Jord i større Antal at holde sig til. Men her fremkommer Vanskelighederne dels ved Ansættelsen af ældre, bebyggede Ejendomme i de indre Bydele, hvor der ikke hyppigt sker Salg af ubebygget Jord, og hvor man derfor er henvist til Slutninger fra Salg i Byens ydre Dele, dels ved Ansættelsen af Jordværdien paa Overgangen mellem By og Land, hvor det kan være særdeles vanskeligt at naa til et nogenlunde paalideligt Skøn over Bebyggelsesmulighederne og disses Indflydelse paa Jordens Handelsværdi.“ Ja, efter min Formening er det den rene Hasard med Ansættelsen af Værdierne inde i en By. Hvem er i Stand til at sige, hvad Grunden til Ejendommen Nr. 15 paa Østergade er værd i Sammenligning med f. Eks. Ejendommen Nr. 17 i Lille Kongensgade? Det beror paa det løseste Skøn, og det har man da ogsaa ret gode Eksempler paa ved den sidste Jordvurdering, der er foretaget.

Hvad er f. Eks. Aarsagen til, at Grundværdien paa den ene Side af Ny Østergade er sat højere end Grundværdien paa den anden Side af Gaden? Jeg ved ikke, hvem der kan svare derpaa. Maaske vil man sige, at den ene Side er paa Solsiden — Georgeisterne tror maaske, at Grundejerne altid er paa Solsiden. Jeg ved ikke, om den Side, der er sat højst, er paa Solsiden, men faktisk er der en Forskel. Et ganske talende Eksempel er ogsaa Ejendommen Nr. 1 i Rosenborggade paa Hjørnet af Frederiksborggade. Ejendommen er til Ejendomsskyld vurderet til 300 000 Kr.; dens Grundværdi er sat til 264 400 Kr. Der bliver da tilsyneladende kun en Ejendomsskyld tilbage paa 35 600 Kr. Saa vil alle sige: Ja, men der staar selvfølgelig et gammelt Hus paa den Grund! Det er imidlertid ikke Tilfældet. Der staar en Ejendom, som før Krigen var assureret for 166 200 Kr., men den blev af Assurance-selskabet mod Ejerens Villie sat op til 245 800 Kr. Naar man ser saadanne Tal, synes jeg, Forstanden staar stille, hvis man skal til at følge den Vej, dette Lovforslag anviser. Over-Skyldraadet siger senere i sin Erklæring, at de Mangler, der kan være, „formentlig“ — man lægge Mærke til det Udtryk, Over-Skyldraadet bruger — „ikke er saa væsentlige, at de gør Ansættelsen af Jordværdien i 1920 uegnet som Skattegrundlag, navnlig heller ikke, naar den med Hensyn til Ensartethed og Sikkerhed sammenlignes med de første Ansættelser til Ejendomsskyld“. Endelig siger Over-Skyldraadet i Slutningen af sin Erklæring: „Man finder endnu Anledning til at fremhæve, at Ansættelsen af Jordværdien er sket ved et direkte Skøn og ikke ved fra Vurderingssummen til Ejendomsskyld at fradrage et Beløb som „Bygningsværdi“.“

Denne Erklæring er medfulgt Lovforslaget til Oplysning for Rigsdagens Medlemmer. Men i Over-Skyldraadet sad der Medlemmer, som ikke sluttede sig til denne Erklæring. Blandt dem var den tidligere Folketingsmand af Venstregruppen Hr. Rasmus Andersen, som indgav en selvstændig Erklæring. Den passede naturligvis ikke til at anbefale Lovforslaget og medfulgte ikke, men jeg vil tillade mig at gøre dette Tings Medlemmer bekendt med Erklæringen. Den lyder saaledes: „Da Skattedepartementet har udbedt sig en Erklæring fra Over-Skyldraadet om, hvorvidt den i Forbindelse med den 4de almindelige Vurdering til Ejendomsskyld stedfundne Ansættelse af Jordværdien efter det Kendskab, Raadet alt maatte have